

Historia boulderingu i jego pięć znaczących postaci

Marcin Młynarczyk

11 czerwca 2020

Spis treści

1 Wstęp	1
2 Historia	2
2.1 Początki	2
2.2 Nadejście współczesnego boulderingu	4
2.3 Obecnie	5
3 Znaczące postaci	7
3.1 John Gill	7
3.2 John Sherman	8
3.3 Fred Nicole	8
3.4 Ashima Shiraishi	8
3.5 Nalle Hukkataival	8

Rysunek 1: Roman Batsenko na Gourmandise Raccourci 8A+, Fontainebleau, Francja (fot. Karolina Stawoska) [1]

1 Wstęp

BOULDERING staje się coraz popularniejszą formą aktywności fizycznej. Owy termin, w swojej angielskiej postaci, dość mocno zakorzenił się w polskim żargonie wspinaczkowym. Pojęcie *bouldering* pochodzi z języka angielskiego, w którym oznacza *głaz*. Zatem uprawianie boulderingu to w dosłownym tłumaczeniu "głazowanie", czyli wspinanie się na głazy. W języku polskim można się również spotkać z lekko spolszczoną wersją tego terminu - *baldering*. W dużym uproszczeniu, i trochę żartobliwie, bouldering można zdefiniować jako "wchodzenie na kamyki od trudnej strony". W odróżnieniu od wspinaczki z liną, asekurację najczęściej stanowią tutaj materace rozłożone w potencjalnej strefie upadku. Z tego również powodu, jako obiekt wspinania obiera się tutaj z reguły wolno stojące głazy poniżej

6 m wysokości. Niemniej jednak, można spotkać od tej reguły wyjątki, np. boulder o nazwie *Ambrosia* w Bishop, Colorado w USA posiada ponad 16 m wysokości [6].

Rysunek 2: Nina Williams i słynny highball "Ambrosia" (fot. Nayton Rosales) [10]

2 Historia

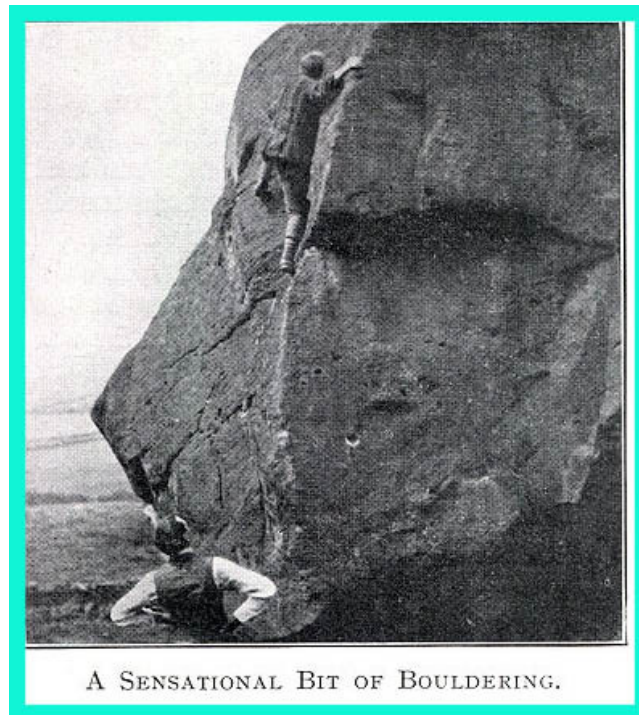
SKUPIĘ się na przedstawieniu światowej historii rozwoju omawianego w tej pracy sportu, jako że w dostępnych źródłach bardzo ciężko doszukać się informacji na temat polskiej historii boulderingu. Postaram się przytoczyć okoliczności powstania boulderingu, a następnie przejdę do przedstawienia jego obecnej sytuacji. Wspaniałym źródłem wiedzy o historii boulderingu okazały się materiały [5] napisane przez ojca współczesnego boulderingu - Johna Gill'a - o którym więcej napiszę w sekcji 3.1. W tej pracy, nie jestem w stanie w tak dokładny i ciekawy sposób przekazać dostępnej tam wiedzy, dlatego zaciekawionego czytelnika zachęcam do zapoznania się z owymi materiałami - szczególnie interesującymi są liczne fotografie z przełomu XIX i XX wieku, ukazujące wspinaczy uprawiających czynności jak najbardziej przypominające bouldering (Rysunek 3).

2.1 Początki

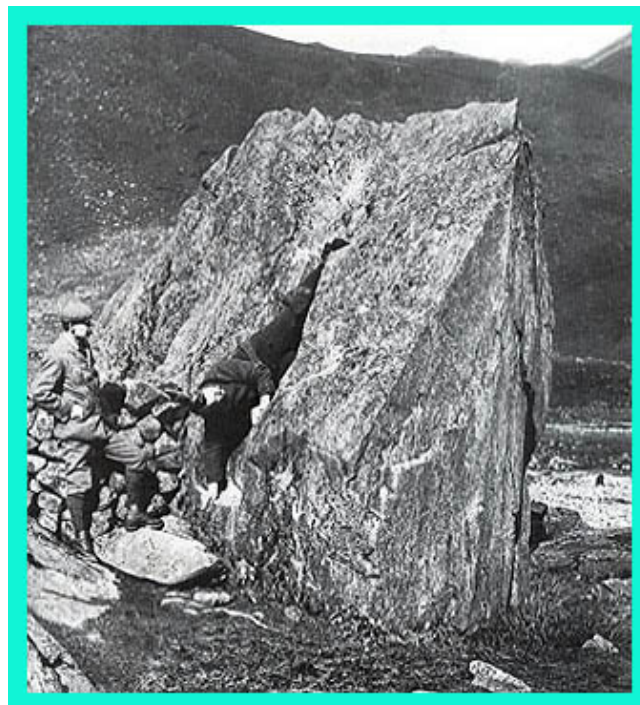
Istnieją przypuszczenia, że początki nieudokumentowanego boulderingu sięgają drugiej połowy XIX wieku. Zaczynał wtedy rozkwitać alpinizm i gdy nie dopisywała pogoda, wspinacze mieli ćwiczyć na owych małych głazach jako przygotowanie do późniejszych ekspedycji. Mogliśmy takie praktyki najprawdopodobniej obserwować w m.in. *Fontainebleau* we Francji, czy *Lake District* w Wielkiej Brytanii. Niemniej jednak, takie podejście wspinaczy ukazywało bouldering jako środek do osiągnięcia "wyższych celów" i nie widziało w jego istocie sportu w pełnej okazałości. Ktoś mógłby rozsądnie i dociekliwie zatem zapytać, a z kiedy mamy pierwsze udokumentowane doniesienia o bardziej poważnym podejściu do rozważanej tutaj formy wspinaczki?

Na arenie międzynarodowej, to wspinacz Oscar Eckenstein, pochodzący z Wielkiej Brytanii, wydaje się być prekursorem boulderingu pokazującego oddanie tej dyscyplinie, zbliżone do tej które możemy obserwować w dzisiejszych czasach. Eckenstein żył na przełomie XIX i XX wieku i wspinał się m.in. w rejonie *Lake District*. Aleister Crowley miał rzekomo mówić, że Eckenstein był w stanie pokonać problem na *Y-Boulder* w *Lake District* (rysunek 4), którego inni wybitni wspinacze w ówczesnym momencie nie byli w stanie przejść. Zdaniem Johna Gill'a Eckenstein mógł być pierwszym prawdziwym mistrzem tego sportu - był wspinaczem, który nie tylko poszerzał standardy trudności, ale również w dość znaczący sposób przyczyniał się do ewolucji filozofii i praktykowania boulderingu. Niemniej jednak, większość brytyjskich wspinaczy dalej nie dostrzegała w tej formie wspinaczki oddzielnej dyscypliny.

Dopiero w okresie międzywojennym Francuzi zaczęli eksplorować pomysł oddzielenia boulderingu od wspinaczki tradycyjnej, mowa tutaj o Pierre Allain, który wraz ze swoimi towarzyszami popularyzował wspinanie na gigan-

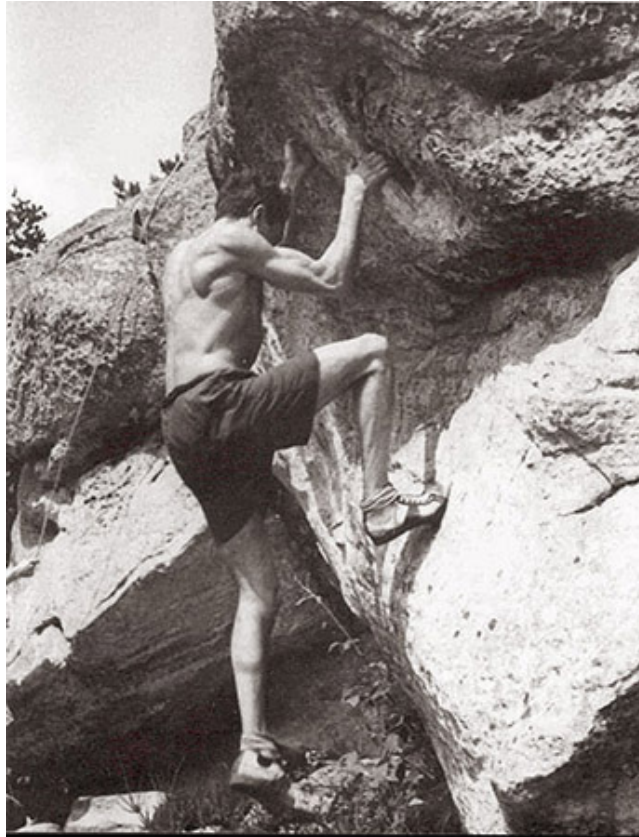

Rysunek 3: British Mountaineering, 1909 (fot. Claude E. Benson) [5]

Rysunek 4: Dr Joseph Collier w trakcie próby przejścia *Y-Boulder*, najprawdopodobniej pokonanej po raz pierwszy przez Oscara Eckensteina. Collier używa "wymaganej" tutaj techniki - próbuje pokonać fragment trasy do góry nogami (fot. George i Ashley Abraham) [5]

tyczne głazy we francuskim *Fontainebleau* (rysunek 5). Po drugiej wojnie światowej mieli oni podobno dostrzegać wewnętrzną, nie motywowaną jedynie rozwijaniem umiejętności przydatnych do wypraw wysokogórskich, wartość wspinaczki w tym rejonie (rysunek 6). Zdaniem Gill'a, Allain również zasługuje na miano mistrza tego jeszcze wtedy raczkującego sportu.

Rysunek 5: Pierre Allain w *Fontainebleau* około roku 1938 (Editions Guerin-Chamoni) [3]

Podobny rozwój boulderingu można było obserwować w Wielkiej Brytanii. Zdaniem Gill'a na Wyspach Brytyjskich bouldering zyskał status zbliżony do obecnego dopiero w ostatniej ćwiartce XX wieku [4]. Parafrazując przemyslenia Geoffrey'a Winthrop'a Younga z książki *Mountain Craft* (1949): "Wprowadzenie do wspinaczki, którego zazwyczaj doświadczają nowicjusze, polega na ćwiczeniach na pojedynczych skałach, niskich klifach, czy też głazach, z lub bez użycia asekuracji na wędkę. Owy 'bouldering', czy też rozwiązywanie problemów, może służyć odkrywaniu talentu lub zachęcaniu do wspinaczki, ale jest mało użyteczne w trakcie rozpoczynania praktyki [...]". W książce Snowden *Bio-graphy* (1957) możemy z kolei przeczytać, parafrazując: "Skały na niższych zboczach i wzgórzach nie były zupełnie brane pod uwagę jako dzień spędzony na prawdziwej wspinaczce. Ćwiczenie boulderingu, takie jak te które wykonywaliśmy w pobliżu naszej bazy, w dni wolne lub mokre, było ograniczonym ćwiczeniem, które niewiele przyczyniało się do poprawy techniki tamtych czasów. Dopiero gdy 'wspinaczkowa gorączka' rozprzestrzeniła się na obszary bez wzgórz, gdzie samotny kawałek żwiru lub piaskowca odgrywał rolę lokalnej góry, tak jak to miało miejsce w Peak District, bouldering, jak to nazywaliśmy, miał szansę rozwinąć się jako praktyka na dużą skalę i produkować swoich ekspertów [...]" [4].

2.2 Nadejście współczesnego boulderingu

Współczesny bouldering narodził się w latach 50-tych XX wieku, a za jego ojca można uznać Johna Gill'a (rysunek 8). W odróżnieniu od wielu wspinaczy jego czasów, Gill szukał we wspinaczce bardziej pochodnej gimnastyki niż pochodnej wędrówki. Zainspirowany gimnastyką artystyczną, mianowicie jej kontrolowanymi ruchami dynamicznymi, zaczął owe ruchy ćwiczyć i wykorzystywać jako technikę pokonywania tras boulderowych. Ponadto, opracował pierwszy oddzielny system wyceny tras dla tej formy wspinaczki, i jak sam przyznaje jest bardzo prawdopodobnym, że był pierwszym w pełni specjalizującym się w boulderingu wspinaczem. Co więcej, starał się od początku promować bouldering jako oddzielny rodzaj wspinaczki, niezależny od konkretnej lokalizacji - w przeciwieństwie do poprzednich starań Pierre Allain'a, aby utożsamić tą formę aktywności z francuskim *Fontainebleau*. Oprócz Gill'a w latach 60-tych w Stanach Zjednoczonych było jeszcze kilku wspinaczy, którzy widzieli w boulderingu samodzielną i autentyczną formę wspinaczki, o których warto tutaj wspomnieć - są nimi: Rich Goldstone, Pat Ament i Pete Cleveland. W latach

Rysunek 6: Pierre Allain i Guy Poulet kończący *La Prestat Boulder* w *Fontainebleau*. Po środku Rene Ferlet, a poniżej Jacques Poincenot. Około roku 1948 (Editions Guerin-Chamoni) [3]

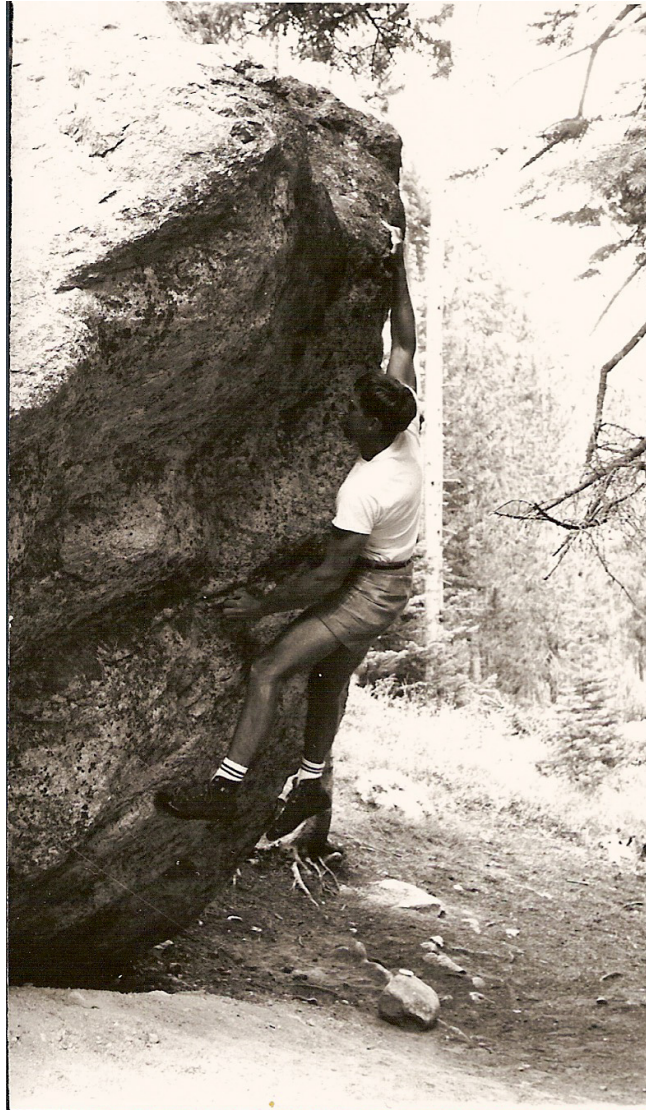
70-tych coraz więcej osób zaczęło skupiać swoją uwagę na wspinaniu się na "mniejsze głazy".

W miarę rozwoju sportu, zaczęto dostrzegać ograniczenia skali trudności stworzonej przez Gill'a, była ona bowiem jedynie trójstopniowa. W latach 90-tych John Sherman zaproponował *V-skale* jako zamiennik skali Gill'a na użytek w *Hueco Tanks* w Stanach Zjednoczonych. Jako, że okazała się ona bardzo użyteczna, została szeroko przyjęta w Ameryce. W Europie, z kolei, zdominowała skala francuska, pochodząca z *Fontainebleau*. Co ciekawe, na początku współczesnego boulderingu używano okazjonalnego asekurowania na wędkę przy szukaniu rozwiązania problemów. Pod koniec XX wieku, spora większość wspinaczy zrezygnowała z tego sposobu na rzecz materacy i mat boulderingowych.

2.3 Obecnie

Największe zmiany jakich bouldering doświadczył od wejścia w okres swojej współczesności dotyczyły pojawienia się licznych krajowych i międzynarodowych zawodów, oraz związanej z tym standaryzacji i wzrostu ustanowionych limitów ludzkich możliwości. John Gill, używając skali z *Hueco*, oszacował i porównał poziom najtrudniejszych tras na przestrzeni historii rozwoju boulderingu [5]. Gill szacuje, że około roku 1900 w Wielkiej Brytanii trudność tras wynosiła ok. V0-V1. Uważa również, że Pierre Allain wraz ze swoimi kompanami dotarł w latach 30-tych XX wieku najprawdopodobniej do poziomu V3, a na przestrzeni kolejnych dwudziestu lat poziom w *Fontainebleau* wzrósł do V4-V5. Poziom trudności swoich tras w późnych latach 50-tych, Gill plasuje pomiędzy V2 i V7, w porywach do V10. Na koniec, Gill stwierdza, że w latach 70-tych, Jim Holloway przekroczył najprawdopodobniej V12. Obecnie, najtrudniejszymi trasami są *Burden of Dreams* i *No Kpote Only* - obie z proponowanym poziomem trudności V17. Ale jak wyobrazić sobie poziom trudności tych tras? Jednym ze sposobów jest uświadomienie sobie ile pracy włożył w przygotowania Nalle Hukkataival - wspinacz który pierwszy, i do tej pory jedyny, przeszedł trasę *Burden of Dreams*. Hukkataival miał podczas tamtego wyczynu na swoim koncie ok. 20 lat wspinaczkowego stażu, a same przygotowania do tej konkretnej trasy - opracowanie sposobu i zdobywanie odpowiedniej siły - zajęły mu ponad 3 lata [2]. Więcej o tym wspinaczu znajduje się w sekcji 3.5.

Szczególnie ważnym wydarzeniem dla boulderingu, i dla całego sportu jakim jest wspinaczka, było włączenie tej dyscypliny do Letnich Igrzysk Olimpijskich w roku 2020. Istnieje sporo kontrowersji co do wybranego formatu - każdy wspinacz musi jednocześnie konkurować w trzech, przez wielu uważanych za zupełnie inne, formach wspinaczki: wspinaczce sportowej z dolną asekuracją, boulderingu i wspinaczce na szybkość [7].

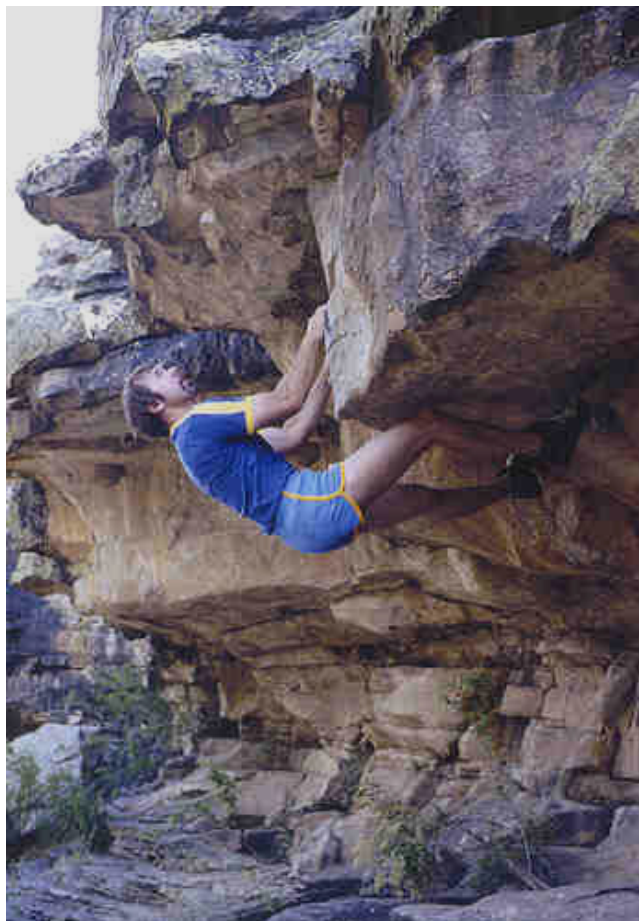
Rysunek 7: John Gill, *Red Cross Rock Eliminate*, V9, 1963 [9]

3 Znaczące postaci

W TEJ sekcji postaram się przedstawić sylwetki postaci znaczących ze względu na historię rozwoju boulderingu - John Gill, John Sherman i Fred Nicole, oraz sylwetki wspinaczy, którzy obecnie posiadają na swoim koncie najtrudniejsze trasy - wśród mężczyzn Nalle Hukkataival i wśród kobiet Ashima Shiraishi.

3.1 John Gill

O tym bardzo istotnym ze względu na rozwój współczesnego boulderingu wspinaczu niejednokrotnie już w tej pracy wspomniano. Oprócz promowania wydzielenia tej formy wspinaczki jako pełnowartościowego sportu, oraz opublikowania wielu materiałów o historii boulderingu na świecie, przyczynił się on do zaszczerpienia w *gimnastycznej odmianie wspinaczki* z gołą odmienną filozofii niż ta obecna w innych formach wspinaczki, szczególnie tych bardziej tradycyjnych. Mianowicie, główna idea, która spodobała się Gill'owi, to minimalizacja obecnego we wspinaczce nieodłącznego ryzyka i skupienie się na zadowoleniu, czy też przyjemności, płynącej ze wspinaczkowego poruszania się, nieskażonego strachem o własne życie [11]. Osobiście, mam wrażenie, że to właśnie przez tą możliwość *po prostu wspinania się*, ową *czystość i prostotę* którą dostrzegł w boulderingu Gill, ta forma znajduje wielu zwolenników. Oczywiście, ryzyko jest w boulderingu dalej obecne i jest on dalej zaliczany jako sport ekstremalny. Szczególnie ryzykownymi wydają się, zaliczane do boulderingu, trasy określane angielskim terminem *highball*, której przykładem może być chociażby wcześniej przytoczona *Ambrosia* (rysunek 2).

Rysunek 8: John Gill w wieku 45 lat, 1982 [8]

Gill urodził się w 1937 roku w Stanach Zjednoczonych i zawodowo zajmował się matematyką. Przygodę ze wspinaczką, wówczas tradycyjną, rozpoczął w roku 1953. Po kilku latach zaczął specjalizować się w krótkich trasach, do pokonywania których z wyboru, a czasem z konieczności wykorzystywał dynamiczne ruchy zainspirowane gimnastyką. Warto bowiem, wspomnieć, że Gill był również w młodości gimnastykiem - specjalizował się we wspinaniu po linie i w kółkach gimnastycznych. To właśnie formalny trening gimnastyczny miał być jedną z inspiracji jego podejścia do wspinaczki, mianowicie kładzenie przez niego nacisku na styl i wdzięk sposobu pokonywania boulderów. Gimnastyka sportowa była również motywacją dla Gill'a do rozpoczęcia korzystania z magnezji w boulderingu, co następnie szeroko rozprzestrzeniło się do innych rodzajów wspinaczki [9].

3.2 John Sherman

3.3 Fred Nicole

3.4 Ashima Shiraishi

3.5 Nalle Hukkataival

Bibliografia

- [1] Roman Batsenko. *Co to jest i jak zacząć bouldering*. URL: <https://8a.pl/8academy/co-to-jest-i-jak-zaczac-bouldering/> (term. wiz. 11.06.2020).
- [2] EpicTV. *Youtube: Jimmy Webb, Daniel Woods, and Nalle Hukkataival On The Lappnor Project*. URL: https://www.youtube.com/watch?time_continue=107&v=sSZdTjOTFDE&feature=emb_title (term. wiz. 12.06.2020).
- [3] John Gill. *Early Bouldering in France and Australia*. URL: http://www128.pair.com/r3d4k7/Bouldering_History2.0.html (term. wiz. 12.06.2020).
- [4] John Gill. *More Early British Bouldering...* URL: http://www128.pair.com/r3d4k7/Bouldering_History1.2.html (term. wiz. 12.06.2020).
- [5] John Gill. *Origins of Bouldering*. URL: http://www128.pair.com/r3d4k7/Bouldering_History1.0.html (term. wiz. 11.06.2020).
- [6] *Mountain Project: Ambrosia*. URL: <https://www.mountainproject.com/route/110088205/ambrosia> (term. wiz. 11.06.2020).
- [7] Climber News. *Complete Guide to Olympics Climbing*. URL: <https://www.climbernews.com/complete-guide-to-olympics-climbing/> (term. wiz. 12.06.2020).
- [8] *Official website of John Gill*. URL: <https://www.johngill.net/> (term. wiz. 13.06.2020).
- [9] *Wikipedia: John Gill*. URL: [https://en.wikipedia.org/wiki/John_Gill_\(climber\)](https://en.wikipedia.org/wiki/John_Gill_(climber)) (term. wiz. 12.06.2020).
- [10] *wspinanie.pl: Nina Williams, Ambrosia*. URL: <https://wspinanie.pl/2017/03/ambrosia-nina-williams/> (term. wiz. 11.06.2020).
- [11] *Youtube: Fragment dokumentu 'Brave New Wild'*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=odC-ShQLQGw> (term. wiz. 13.06.2020).